

удържима жажда за отмъщение. Но що можеха да сторятъ тѣ срещу въоръженитѣ японски войници!...

Като видѣ, че вниманието на войниците е погълнато отъ тѣхния разговоръ, Мао Динъ предпазливо се изправи и, безъ никой да го забележи, подигна брезента, който покриваше камиона. Подъ брезента бѣха наредени дълги дъсчени сандъчета. На нѣкои отъ тѣхъ капакитѣ бѣха открехнати. Мао Динъ трепна като ужилень. Въ сандъцитѣ той видѣ бомби.

Свѣткавична мисль озари неговото съзнание и не-земна радостъ изпълни душата му.

Той се огледа наоколо, сложи върху открехнатиятъ капакъ на едно сандъче мазния парцалъ, съ който изтриваше мотора, бързо извади отъ джоба си кутия съ кибритъ, запали една клечка и я сложи подъ парцала върху сухата чамова дъска. Следъ малко дъската почна да пращи, обхваната отъ избухналия пламъкъ,

— Мао! — извика ужасень по-малкия братъ, който, скритъ въ храсталака, не изпусна нито едно движение на брата си.

— Бѣгай, бѣгай по-скоро!..

Страшенъ гръмъ оглуши цѣлата околностъ, и гласътъ на Пенъ Тинъ потъна въ него.

Ужасниятъ взривъ събуди спящето селце. Изплашенитѣ селяни бързаха да се скриятъ кой гдѣ свърне, като мислѣха, че японски самолети хвърлятъ надъ тѣхъ бомби.

Скоро тѣ се опомниха. Лжчи отъ силно освѣтения небосклонъ играеха по клонкитѣ на дърветата и покривитѣ на селскитѣ кѣщурки. Огнени езици пронизваха сивия пушекъ, който се кълбѣше надъ хоризонта и се издигаше нагоре въ небесата.

— Пожаръ, пожаръ! — викаха нѣкои.

— Но какъвъ бѣ тоя гърмежъ? — учудваха се други.

Една група по-решителни младежи, кои съ брадви,